

Ngày xưa ngày xưa, có một đôi vợ chồng trẻ rất yêu thương nhau. Thậm chí họ còn thề, rằng nếu ai chẳng may qua đời trước, người kia sẽ chết theo. Rủi thay, người vợ mắc bệnh lạ, mất khi còn rất trẻ. Anh chồng thương vợ quá, một hai đời chết theo, nhưng người thân của anh ta ngăn cản và canh chừng rất cẩn thận, không để anh ta quần trí làm liều.

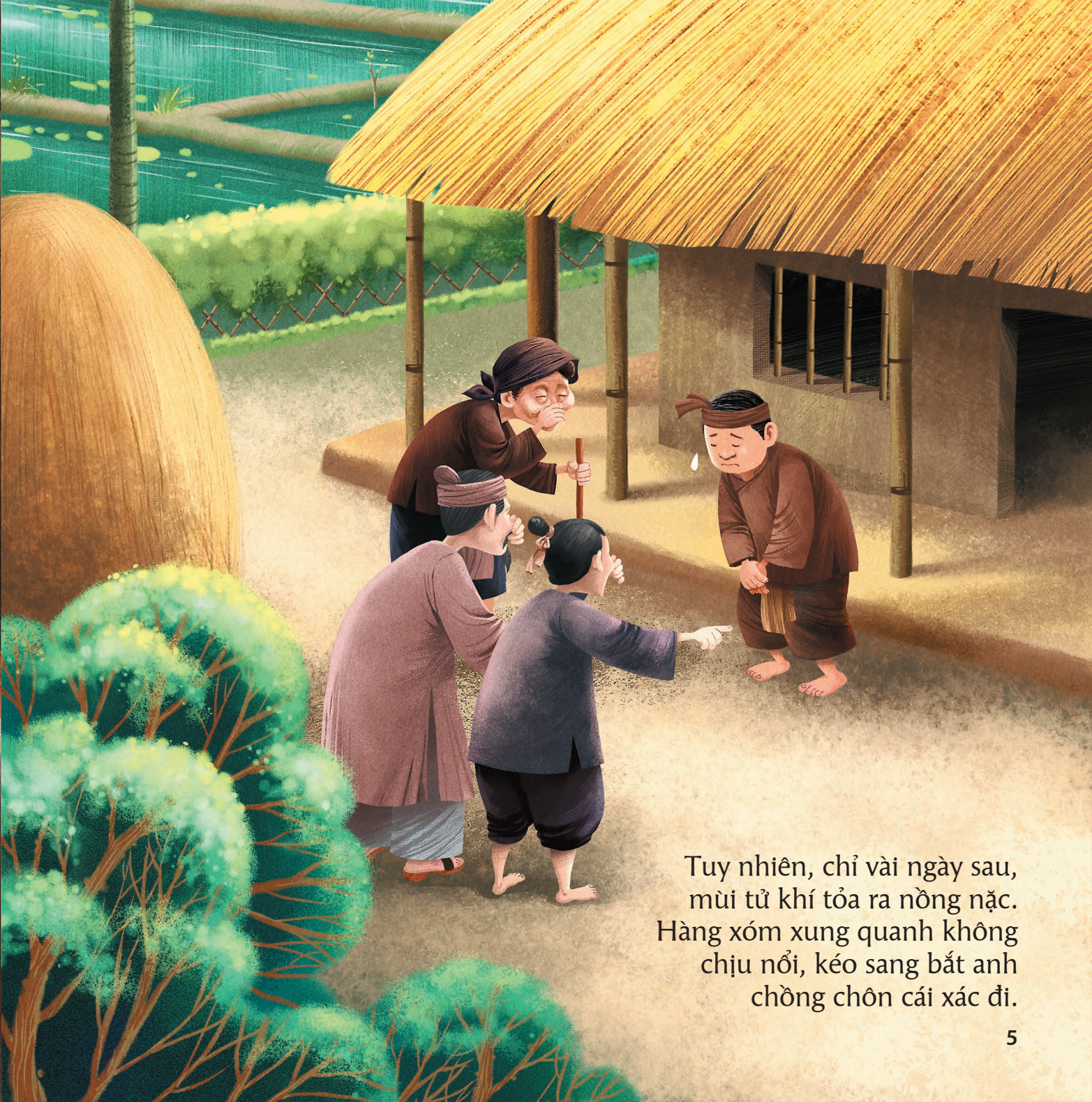

Đúng hôm gia đình sửa soạn làm đám ma, một vị đạo sĩ bỗng xuất hiện. Ông ta quả quyết mình có cách giúp người chết sống lại, chỉ cần người chồng kiên trì và chân thành. Ông dặn, mỗi ngày anh ta phải ôm ấp, ủ ấm cho vợ ba lần. Đủ một trăm ngày, người vợ nhất định sẽ sống lại.

Người nhà đều cho là đạo sĩ nói láo, riêng anh chồng mừng rỡ cảm tạ rối rít. Anh ta chăm chỉ làm theo lời đạo sĩ, ngày nào cũng ba lần ôm ấp, truyền hơi ấm cho xác vợ.

Tuy nhiên, chỉ vài ngày sau,
mùi tử khí tỏa ra nồng nặc.
Hàng xóm xung quanh không
chịu nổi, kéo sang bắt anh
chồng chôn cái xác đi.

Anh chồng rất thương vợ, nhưng cũng không muốn làm ảnh hưởng đến mọi người. Anh ta đóng một cái bè tre, gom góp số của cải ít ỏi, rồi đưa xác vợ đi.

